

Theaterbeeldverhaal van een dorp

Annelies Van Hullebusch, i.s.m. Feikeshuis, *Dorp, het verhaal van een uitzicht*

1 November
2010

(c) Moon Saris

De jonge Vlaamse theatermaakster Annelies Van Hullebusch (1982) heb ik al een paar keer aan het werk gezien met een verrassende vorm van objectentheater. Dat was als auteur, scenografe en regisseuse van *Sorry dat ge 't zo te weten moet komen maar beter nu dan ooit*, dat ze samen met Sofie Palmers bij FABULEUS maakte. Ook haar slaapkamerproject op het jongste Krokusfestival was sprankelend charmant. Het verhaal van die eerste productie was in een dorp gesitueerd en dat werd gevisualiseerd op een platform, waar allerlei objecten en minihuisjes verschenen. In de slaapkamervoorstelling kreeg het publiek op de bedrand een boekje om het verhaal mee te volgen en ook om af en toe mee te spelen. Die procédés van boekje en een houten (dorps)platform gebruikt ze opnieuw op een inventieve manier in haar nieuwste productie, die zij heeft kunnen maken bij Feikes Huis, het productiehuis voor figurentheater in Amsterdam.

Het publiek stapt via een keukentrapje op zijn stoel. Met een dertigtal zitten we hoog rond kisten met een totale oppervlakte van 12 vierkante meter. Op die houten vloer zullen we de evolutie van een dorp kunnen gadeslaan. Het wordt een verhaal over een woonplek, en een verhaal over een meisje dat van die kleine leefgemeenschap genoeg heeft, wegtrekt, maar er ook aan vast blijft zitten. Het was haar leefplek, van haar geboorte (en ervoor), van haar kindertijd, haar jeugd. Een gemeenschap

met rare figuren zoals elk dorp wel kent, met intriges, eigenaardige voorvallen. Het dorp van de communies, haar eerste lief, van de vele auto-, fiets- en paardenongelukken, van zelfmoorden, begrafenissen, de erbijhorende roddels en kerkgang en misvieringen. Het weesgegroetje en de communie ontbreken niet. Iedereen weet alles over iedereen, en toch weer niet.

De vloer is de plattegrond van het dorp. De ene keer komen er huisjes en wegen op in een schaal van 1 op 10, dan weer 1 op 100 of op 1000. Kartonnen huisjes ontvouwen zich, zandhuizen stortten in elkaar, de toren van de kerk is niet op de juiste schaal gemaakt, om het zicht van de toeschouwer niet te storen. In het dorpscafé blijft tot laat in de nacht het licht branden. Wegen ontrollen zich van verfrillers, snelbouwstenen worden neergepoot als flatgebouwen op plekken die vlak daarvoor nog groen waren.

Ondertussen vertelt Annelies haar verhaal, met zware Noord-Kempense tongval. De Nederlander Emile Zeldenrust is de klusjesman die attributen aanreikt, mee helpt opbouwen en afbreken en het verhaal aanvult. Elke toeschouwer heeft een boekje in de handen gestopt gekregen. We mogen het pas openen en een pagina omslaan als de vertelster ons dat laat weten. Op elke bladzijde is een episode uitgewerkt, met een tekst, een stamboompje, een tekening, of een afdruk van een bidprentje (want er sterven nog al wat mensen in dat dorp). Het zijn aanvullingen of illustraties bij het verhaal. Zorgvuldig uitgewerkt en vormgegeven in schrijfmachineletters en met verbindingslijnen tussen de bewoners.

Dit is het dorp uit haar verleden. Het dorp groeit, de bewoners takelen af. Annelies verliet het dorp tien jaar geleden, en heel de evolutie krijgen we via haar perceptie met veel grappige en inventieve details op de planken geëtaleerd. Haar herinneringen worden letterlijk opgebouwd, aangelegd, en heraanlegd, want echt scheiden van haar dorp kan ze niet. Dat alles is in een sfeer gehuld van herkenbare weemoed. We pinken geen traan weg, maar glimlachen stilletjes. Op het einde is het dorp haar dorp niet meer, maar ondertussen hebben we wel kunnen genieten van een warm en ontwapenend vormenspel met kartonnetjes, speelgoedjes, google-earth in 3D, materialen- patchwork, lampjes, en ouderwetse hosties.